

הגסיונות של אברהם אבינו וההוראה לדורות

(ע"פ "אגרת הקודש" בסה"ק "נועם אלימלך")

הרב ש.ת. פרוש

עולם של בערות, הסוגר לבול עץ והמשתתחה לפסל, דבק בתועבות ונאחו באמונות של שוא ותפל: "ויקח תרזה ואלקן ויאמץ לו בעצי יער, נטע אורן וגשם יגדל, והיה לאדם ילדו" ויקח וזהו ירח, אף יחיק ואפה לחם, אף יפעל אל וישחור, עשהו פסל וסגור לנו, חציו שרף כמו אש, על חציו כשר יאכל ויצלה עלי וישבע, אף יחום ויאמר האח חמותו ראיתי אור, ושאריתו לאל עשה לפסל, וסגור לו ושתחו ותתפל אליו ויאמר הצילני כי אלי אתה, לא ידעו ולא יבינו, כי נח מראות עיניהם מהשביל לבותם" (ישעי' מג).

אז אז האיר ממזרח צדק, דרך כוכבו של עמוד העולם ומגן האמונה הטהורה, אברהם העברי "שכל העולם כולו מעבר מזה, והוא מעבר מזה", ניצב ללא חת וניפץ את כל אלילי הדור, השקר המוסכם בפי רבואי רבבות נחשף ונתגלה במערומיו, הכסל והמרמה הוכו מכתמות.

אור האמונה החל לזרוח ברחבי תבל, החסד והטוב חברו יחדיו לחקן עולם במלכות שדי "שש די באלקותו לכל בריה" ממזרח שמש עד מבואו מהחול שמו ית' - ה' אחד ושמו אחד, ברם, הידוע את רכבו ומכוני למרד בו - נמרוד העריץ, חש כיצד הקרקע נשמטת מתחת לרגליו, כסא דודו נתרערר ושלטון הרמים שלו עומד להתפורר.

חבר מרעיו אנשי רמים ומרמה, נקראים לחרוץ דינו של אב המון גוים, אחת דתו לעלות על המוקד באור כשדים, כך גור אמרפל מלך שנער, בדמותו לאבד חייו של האדם הגדול בענקים, אך באותה שעה מתרחש הנס והשי"ת בכבודו ובעצמו מציל ממות נפשו, ומוציא מבבשן האש את הידוד האדום ראש וראשון לעם לא אלמן, אשר נבחן בכור המחצב, ולבבו הטהור נמצא לפניו ית' נאמן.

הקול נשמע ממרומים: לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, ויבאך בארץ הדיים, הנהגה למרצה בידו כנען, אחר, עבר לעבדים, אורה חזק והמחבט מצפה לאב רחום, שיפדה אותה מידים אכזריות. אך כאשר רגלי נוא רגל האמונה דורכות על ארמת הקדוש, קופצת עליו צרה ויוגן. לראשונה בעולם מופיעה מכת רעבון, המאיימת בחורב ושימון, והקולר נתלה לא בצוארם של אנשי ריב ומדון, המיועדים לשאול ואבדון, אצבעות זדון מצביעות לעברו של עבד לא-ל עליון, אשר מדורו עם דר במעון - ראו נא את המין שעלה מבבל, כי בגללו באה עלינו הצרה הזאת, כך חרצה לשונם של הולכי נתיבות עקלקלות. והלילה שפתם הפשוטה של אטומי מוחות וחדלי רגשי לבבות.

היה זה נסיון כפול ומכופל לאבי האמונה, לאחר שונח מולדתו ובית אביו, כפי שנצטווה מפי עליון, ובא לארץ חמדה נחלת אפריון, והנה נפרשה רשת לרגליו בדמות הרעב, המהה מבושול בכור דברו להפצת האמונה, בהיותו נתון לחצי לעג מאנשי רהב.

ברם אברהם העברי לא זו אפילו כמלא נמה מאמונתו התמימה לבו שלם ועיניו נשאות למרום, אך גופו מיטלטל ויורד מצרימה, למנוע מאנשי רשע תואנה אותה הם מבקשים, להעליל על אמונת אומן כאילו בעקבותיה נתערר הזעם ויצא הקצף ונגזר הרעב על הארץ, ולשבץ כך מוכן הוא להסתכן ולמסור נפשו ונפש ביתו, ובלבד שלא יסיפו בני עולה להתעול עלילות ברשע.

סיים גלויים מתרחשים במצרים, פרעה המושל בכיפה לוקה בנגעים גדולים, שלומה של אם האומה נשמר משמים בהיותה בבת עין, ואילו אבינו הראשון עולה ממצרים כבד ברכוש ומעוטר בכבוד מלכים להתורעד ולהיגלות כי רגלי חסידיו ישמור ולא יאונה לצדיק כל און.

תענית בה"ב - להתבוננות וחשבון הנפש

בזלזול באדם שחוק כמו ש וזאת למודעי כי זה ש לכל דבר בנושה על לא אי הרי בסופו של דבר תביא ראש זו להתדורות בנו דרכו של היצור היום: עשה כך ומחר אומר לו עש שאומר לו כך ועבוד עיון: אין ספק כי בני זקשו הבנים, הרי דוגמא אי הנהגה מצד המורים כי ולול במנהגיהם לא אל אבותינו, עלולת החסול חמורות באתר לא בר רבוי"ק מוצק אי ידועי זייע נוד כל סטרי כלטש הבית, והחמור בחדרי העו כל משרות, בהיותם מו שכל ויתור בענייני אלו מ ירידה מסוכנת אשר או ישינה.

לפיכך חייב האדם להג דבר במלוא הרצינות, מאבק של ליצנות, ואסו היתר בדברים הללו, ישתדל להראות תמיד א שן כובד ראש בניגוד לק הן בנוגע למנהגים שונים, ההנהגה, מתוך ההכרה תטוש תורת אמן, הוא י בדרכי החיים, שרט לע שצריכים לקיים בפשיטו התחכמות.

בכלל חשוב ויא שיו שהאדם אינו קל דעת ומעשים תואמים את זו ללא כל שיוני הן בצורה והן בתוכן והבא לטה אותו.

מובן מאליו כי גישה ראש, חייבת להיות נחלת בפי רבנים וזוהי חלקו שהרי נבטוינו ית' ה' - לרבות תלמידיו, שחייבים אנו בנבונות, כמה וכמה שאסור לפ בהם אפילו בדרך של צוות החכם מבי אדם, יכאב לב ואחזיקה ש (משלי יד).

מהראוי שיסגר הא ביתו שיתבוננו שלפני אפילו בברכות התנין, ברכה מהפכה, וזאת שהבו מתוך התבוננות והרגי מברכים ולפני מי בה מאליו שהברכה צריכ כלבוש מתאמת, חסיו מעשה הקפידו לברך ב דברים אלו ואחרים בדוקה להרגשה מתאג ראש, בניגוד לקלות רי ההולכים שסובים תוצאה מקבלית עומק עליו: אשר קיך בדרך הזאת נובעת מהרגשה שהכל הוא חיי מקרה, עונשי התבונה חיל בסיכום, כי האד תמיד בכובד ישיב כי העומד לפני ה' בראימה ויראה ויחזק נוקיימים בלתי תר מניסם וכדור וזו קיימת התבונה ש תחטאו

לתשובה. אי לואת מהראוי להתעבב אודות מה שנראה בעיני אחרים כהיתר, בעד שהזלזול הוא בגדר של דברים העומדים ברומו של עולם. ראשית נבונות השי"ת הוא קבלת עול מלכות שמים, והוא ההתבוננות כי השי"ת עומד ורואה במעשיו, כך שכל הנהגה הכרוכה בקלות ראש היא בגדר של ניגוד גמור ליראת שמים, וכדור שאם יחוש האדם ותניד בהיגשה זו, תהיה ההנהגה יונור אחו ית, ונדואי לא ינמא היתר להתבטא בשחוק וקלות ראש, אלא דבריו יהיו שקולים ומודורים, והתאם להלכה, וכדור שלא ייכשל

ההלכה קובעת (טווא"ת סי תצ"ט) כי נהגו להתענות שני וחמישי ושני אחר הפסח ואחרי חג הסוכות, והסמך לכך הוא מבני איוב שנאמר בהם: ויהי כי הקיפו ימי המשתה וישלח איוב ויקדשם והשכים בבקר והעלה עולות מספר כולם, כי אמר איוב אולי חטאו בני וגו' (איוב א, ה), ובשביל שימי המועד הם ימי משתה ושמחה אולי חטאו וכר. למדים אנו כי מיד לאור הנועז, שומה על האדם לערוך ויטבון נייט, אולי נכשל חליה ברגל בקלות ראש וכדומה, כך שאלו הימים של תענית בה"ב מיועדים להתעוררות

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא למעלה כבוד ידידנו הרב הגה"צ הממ"י שלשלת היוחסין כשי"ת

רבי אפרים פישל קליין שליט"א

אבד"ק מ. וארשעהלי - ירושלים

לרגל לידת הגין למז"ט

יוכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצי"ח מתוך רוב בריאות השלימות עוד ינוב כשיבה דשן ורענן יהי

ה ה ה ה ה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא למעלה כבוד הגה"צ נצר מגזע אראלים ותרשישים

כשי"ת אדמו"ר מסקווירא שליט"א

בארא-פארק ניו

לשמחת לידת נדלו יאמ"ט

יוכה לרוות רוב נחת דקדושה לתפארת השושלת הקדושה

ה ה ה ה ה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

ברכת מזל טוב

שלוחה בזה מעומקא דליבא אל מע"כ הרב הגאון הממ"י כביר המעש ורב פעלים לתורה ולתעודה, כשי"ת

מוהר"ר חיים גרינפילד שליט"א

רב קהל ישראל - וינה יצ"ו

לשמחת לידת הנכד למז"ט

יוכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצי"ח מתוך רוב ברכות ושוכע שמחות לתפארת הממחה הרוממה

ה ה ה ה ה

קהל מחזיקי הדת דחסידי בעלזא בא"י

מעשי אבות סימן לבנים, מה שאירע לאברהם, נשנה ונשלש בדורות ראשונים וגם לאחרונים. בכל דור דור נציפים בני העליה ויחידו הסגולה בכור המבחן, צדיקי עולם מתגלים בצורה זו או אחרת במסה ומריבה, בקול ענות נגד דרכם ומסרתם הקדושה. אינשי ולא מנגיל עומדים עליהם בשקרים ודברי ריבות, אי להם ולנפשם שבהותם חייבים נתגלגלה החובה על ידם, אך ה' צדיק יבחן, רצונו ית' לסתום פי המקטרגים, אשר עיניהם צרה בגדלותו של עובד השי"ת, ובטרם שיוכה הצדיק להוכיח ולעלות בגרם והמעלות שומה עליו לעבור בנתיב היסורים, אותו סלל אב האמונה, ערי תורה לו השמש ויצא בנחה צדק.